

paa nogen Maade, at Udgangen er saaledes be-
grændset, at Bestikelse ikke vil finde Sted i alle
de Tilfælde, hvor der er Krang dertil. Man vil
vel indrømme, at, hvor smuk end Bestikelsen efter
vort nugældende Proces er, er der dog Tilfælde,
hvor den er en i og for sig overflødig Form,
Tilfælde, hvor der efter den Udstrækning, Reglen
har, skal bestikkes en Defensor, men hvor der
egentlig ikke er Noget at gjøre for den, der be-
stikkes. Forresten vil Enhver se — idetmindste
staar det saaledes for mig —, at dette ikke er
noget Kardinalpunkt; det er blot et Udgiftsspørgs-
maal. Vil man udvide Bestikelsen noget mere,
maa man betale nogle flere Penge; det er intet
Hovedpunkt. Man har dernæst berørt Dommerens
Stilling under Forundersøgelsen. Med Hensyn
heril maa jeg gjøre en Bemærkning, fordi det
her stærkt er blevet fremdraget, at der har været
en Disfens paa dette Punkt i Kommissionen, og
at jeg har hørt til et Mindretal, der er blevet
overstemt i Kommissionen, og som heller ikke er
blevet fulgt i Udfæstet, hvilket derimod er blevet
forelagt overensstemmende med Flertallets An-
skuelse. Ja, en saadan Forskjel har gan-
ske vist været tilstede i Kommissionen;
men jeg tillægger den ikke nogen særdeles
stor Betydning, og jo mere jeg er kommen til at
tænke derover, efter at Kommissionen har fuldført
sit Arbejde, bestemere er jeg bleven overbevist
om, at denne Forskjel ikke er af nogen særdeles
stor Betydning. Meningen var ganske vist paa
begge Sider den, at det ikke skal være nødvendigt, at
Dommeren faar Partsanbringende paa den ene
Side fra Politimesteren, paa den anden Side fra
den Sigtede for at sætte sig i Bevægelse. Det,
hvor man søt, var et altfor besværligt Apparat
for Forundersøgelsen, som der ikke kan være Tale
om at opstille under vore Forhold, og som ikke
er blevet opstillet nogetsteds undtagen maaste til
en vis Grad, men langt fra saaledes, som det
her er blevet gjort gjældende, i England. Altsaa
man har fra begge Sider ment, at Dommeren
maa tage Initiativet paa egen Haand. At dette
ikke kommer i Strid med Anklageprincippet, ligger
jo deri, at han forud har et Andragende fra
Politimesteren, at der overhovedet skal kræves
Forundersøgelse, at han har den Begrændsning
med Hensyn til Forhøret ikke at skulle lade nye
Forhør optage i Sagen, og at han paa den anden
Side med Hensyn til de Vidner, der skulle sættes
i Bevægelse, er begrændset til en Dommeropgave.
Han har ikke den Opgave at skulle forisøtte For-
hørene, saalænge det overhovedet er tænkeligt, at
de kunne føre til et Resultat. Alt dette ligger i
Forslaget. Dertil kommer Offentligheden, som
jeg fra denne Side set maa tillægge stor Betyd-
ning; deri ligger Garantien for, at Forholdene
ikke blive foranvendte. Men saa er hele For-
skjellen den, at Mindretallet har ment, det
var urigtigt, om Politimesteren, naar han har af-

givet Sagen til Undersøgelsesdommeren, ganske
ville fralige sig den, ikke længere skænte den sin
Opmærksomhed, og det kunde han gjøre efter
Flertallets Forslag, faste Afkterne hen til Dom-
meren og sige: Vær saa artig, men det vil ikke fra
nogen Side være rigtigt i en Anklageproces. Jeg
haaber og tror inidlerid heller ikke, at det vil
finde Sted, og derfor finder jeg ingen Betænke-
lighed ved at lade det blive ved Flertallets For-
slag. Politimesteren vil ikke fyldestgjøre sig selv
og navnlig ikke fyldestgjøre Statsanklageren, der-
som han taber Sagen af Syne, dersom han, med
andre Ord, lader Undersøgelsesdommeren selv om
at komme ud af den Sag, som han bedst kan,
uden Hjælp og Veiledning i de Efterforskninger,
som have fundet Sted. Derfor vil han ikke
saaledes tabe Sagen af Syne, at den fra Ankla-
gens Side falder ud i forskellige usammenhængende
Partier, og fra Forsvarets Side vil der i samme
Grad, mener jeg, heller ikke være nogen særlig
Grund til Frygt; thi det har man hovedsagelig
altid ment, at Undersøgelsesdommeren ganske vist
ikke skal lade det bero paa, om den Sigtede
vilde fremkomme med Andragende om at faae
Bevis ført, men Undersøgelsesdommeren skal tage
alle Forsvarsmomenterne i Betragtning og søge
at fremdrage dem, som ligge i Sagen. Andet
har Mindretallet heller ikke ment. Jeg tror derfor
ikke, der er en stor Forskjel, og jeg vil saameget
mindre inhædere mit Standpunkt, som jeg mener,
at ved en Omordning er man nødt til at tage
Hensyn til, hvad der er tilvante, og til, hvad man
har Erfaring om fra andre Steder med nogen-
lunde beslægtede Rettsforhold. Nu ere de engelske
Rettsforhold saa særegne, at ingen Stat paa Fasi-
landet endnu har dristet sig til fuldt at indføre
den engelske Form for Forundersøgelsen, hvis
egentlige Grundtanke og Udførelse vist endog staar
uklar for selve de engelske Jurister. Derfor
mener jeg, det vilde være at paatage sig et altfor
stort Ansvar at søge at forandre mere ved det
Tilvante, end Princippet nødvendiggjør, og her er
ikke et Punkt, hvor jeg mener, at Princippet nød-
vendiggjør Forandringer. Det er jo indlysende
og med fuldstændig Ret bemærket af det ærebe
Medlem for Odens (Koch), ligesom ogsaa af den
høitærede Justitsminister, at der ikke kan være
Tale om Andet, end at jo den Mistænktes Ret
maa være begrændset ved det Offentliges Ret.
Denne det Offentliges Ret strækker sig til at kræve
Bevis, til at kræve Vidneudfagn, til at kræve Syn
og Skjøn af Alle, som dertil ere istand, til at
kræve Udgang til Alt, hvad der kan oplyse Sa-
gen, det vil sige de bøde Bevismidler, derfor Ret
til Ransgning, Ret overfor den Sigtede til, at
han ikke maa undrage sig Forsøgning ved Flugt,
og jeg mener ganske vist ogsaa til, at han ikke
maa tilintetgjøre de Bevismidler, som det Offent-
lige har udenfor ham selv. Alt det er utvivl-
somt, og om jeg end maa indrømme det ærebe